

згодни; пѣхтициѣ минаватъ по нататѣкъ къмъ Хаинъ Кюи по бѣга на рѣчицата, която си пробива руслото между двѣ планински бѣрда. Тукъ, при рѣчицата, срѣщнахме партия отъ сапери съ двама офицери, които преправяха пѣтеката за движение на кола. Колкото се повече спущаше по течението, толкова по лошава ставаеше пѣтя; на нѣкой мѣста пѣтеката прескачаше отъ единъ бѣгъ на други, на нѣкой пѣкъ мѣста тя се съвсѣмъ губи, а нѣкъдѣ трѣбаше да се върви и по самото русло на рѣчицата.

Нъ отъ друга страна пѣкъ прохлада необикновена; високитѣ планински върхове, гѣсто обрасле съ лѣсъ, скриваха ни отъ горѣшитѣ слънчеви лучи, а подъ краката ни чиста като хрусталъ вода. Рѣчицата, като бѣга по камънитѣ плочи, взема въ средното си течение още нѣколко рѣчици и, на излизане отъ тѣснината на Хаинъ-Кюиската долина, обръща се въ буйна рѣка. Саперитѣ май ще трѣбва да порабоятъ доста, за да направятъ пѣтя да минуватъ и тѣжки кола. На 6—7 версти до излизането изъ планинския проходъ, бѣрдата се разварятъ, като образуватъ по течението долина, около 3 версти широка. Въ нея срѣщнахме доста много българе, които работеха пѣтя отъ Хаинъ Кюи на срѣщу нашитѣ сапери. Българетѣ работятъ подъ надзора на свойѣ старейшини, а ролята на главенъ надзирател изпълнява извѣстния въ българскитѣ легиони, Панаѣотъ воевода. Нъ, вижда се, че старейшинитѣ вѣматъ нуждното нравствено влияние надъ свойѣ съграждане, тѣй като руското началство имъ дало на помощъ казаки. При такава една сборщина отъ работници съ единъ казакъ азъ се и поспрѣхъ, за да науча нѣщо за опълчението, пѣкъ и хитрия проводникъ намѣри, че тукъ било твърдѣ добро мѣсто да попасятъ конетѣ. „Е, какво братко, попитахъ азъ казака, — не чу ли ти, вѣдѣ е опълчението, въ Хаинъ Кюи ли е?“ „Не можъ да знаа, ваше високоблагородие! не съмъ чувалъ!“ „Тукъ сѣ Севския и Елецкия полкове, въ за бугарското опълчение нищо се не чува!“ — „Е, ами турци около Хаинъ-Кюи вѣма ли?“ — „Вѣма никакъ! всички ги испѣдиха задъ средня гора!“ На въпроситѣ ми за работницитѣ българе ка-